

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 marca 2019r.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. IV Wydział Pracy w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Jolanta Jaros- Skwarczyńska

Protokolant st.sekr.sąd. Beata Jakóbczyk	
--	--

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2019r. w Tomaszowie Mazowieckim

na rozprawie

sprawy z powództwa R. P.

przeciwko (...) Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

1/. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we W. na rzecz powódki R. P.:

a/. kwotę 25.000,00 (dwadzieścia pięć tysięcy złotych 00/100) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

b/ kwotę 445,28 (czterysta czterdzieści pięć złotych 28/100) tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 06 stycznia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

2/. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3/. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we W. na rzecz powódki R. P. kwotę 968,00 (dziewięćset sześćdziesiąt osiem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

4/. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą we W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim kwotę 3.616,00 (trzy tysiące sześćset szesnaście złotych 00/100) tytuł wydatków poniesionych w sprawie od uwzględnionej części powództwa;

5/. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa pozostałe nieuiszczone koszty wydatków poniesionych w sprawie;

6/. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej jednomiesięcznego wynagrodzenia za pracę.

SSR Jolanta Jaros- Skwarczyńska

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 12 listopada 2014r., skierowanym przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., powódka R. P. reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata wnosila o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego pracodawcy:

- kwoty 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2014r. do dnia zapłaty;
- kwoty 445,28 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- ustalenie, iż pozwany ponosi odpowiedzialność za szkody mogące powstać w przyszłości oraz o zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na uzasadnienie swojego żądania pełnomocnik powódki wskazał, iż w dniu 29.12.2012r. w supermarkecie (...) w T. powódka będąc pracownikiem pozwanego uległa wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doszło do uszkodzenia łątki przyśrodkowej stawu kolanowego, uszkodzenia (...) stawu kolanowego prawego, chondromalacji kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej II stopnia i że w dniu zdarzenia powódka wykonywała codzienne obowiązki wynikające z istniejącego pomiędzy stronami stosunku pracy tj. stojąc na drabinie wykladała i układała towar na półkach.

Nadto pełnomocnik powódki wskazał, iż po wypadku powódka R. P. została przewieziona do (...) sp. z o.o. w T., gdzie udzielono jej pierwszej pomocy medycznej, a w dniu 05.09.2013r. decyzją ZUS O/T. M. przyznano jej odszkodowanie w wysokości 10.500,00 zł z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15 %.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21.01.2015r., pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wnosil o oddalenie powództwa w całości jako nieuzasadnionego oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego stanowiska pełnomocnik pozwanego wskazał m.in. to, że na gruncie odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 415 k.c. zaistnienie wypadku przy pracy w żaden sposób nie przesądza o odpowiedzialności odszkodowawczej pracodawcy, a pracownik dochodząc od niego roszczeń uzupełniających powinien wykazać wszystkie przesłanki odpowiedzialności z art. 415 k.c.

Nadto, pełnomocnik pozwanego podniósł i to, że w jego ocenie w przedmiotowej sprawie nie zaistniał delikt w rozumieniu art.415 k.c. i nie może być mowy o odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego wskazując, iż drabina używana przez powódkę była sprawna i nieuszkodzona i że praca polegająca na wykładaniu towaru na półki działu drogerijnego nie wymaga od pracownika wychylania się poza obrys drabiny, gdyż konstrukcja drabiny oraz regałów w markecie pozwala na bezpieczne wykładanie towaru bez potrzeby wychylania ciała i przenoszenia punktu ciężkości poza obrys drabiny wyjaśniając, iż:

a/. regały sklepowe mają wysokość około 1,50 metra, a półki regałów głębokości do 50 cm;

b/. drabina rozstawna używana w sklepie pozwanego pracodawcy może być dostawiona do regału maksymalnie blisko (tzn. może jednym bokiem opierać się o regał);

c/. pracownik może sięgnąć na koniec każdej z półek regału bez konieczności wychylania się poza jej obrys, gdyż zasięg ramienia dorosłego człowieka przekracza głębokość półek sklepowych;

g/. pracownik ma możliwość sięgnięcia do najwyższej półki stojąc raptem na wysokości 70 cm ponad podłogą (3 szczebel drabiny).

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka R. P. była zatrudniona u pozwanego pracodawcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 27.01.2005r. do 07.01.2015r. na stanowisku sprzedawca/kasjer z tym, że w okresie od 27.01.2005r.- 31.07.2005r. w wymiarze 1/2 etatu, w okresie od 01.08.2005r. - 30.11.2007r. w wymiarze 3/4 etatu i w okresie od 01.12.2007 r. – 07.01.2015r. w wymiarze pełnego etatu.

Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt 1b k.p.

dowód: świadectwo pracy z dnia 12.01.2015r., umowa o pracę z dnia 27.01.2005r.; umowa o pracę z dnia 29.07.2005r.; umowa o pracę z dnia 23.07.2008r. oraz rozwiązanie umowy o pracę z dnia 27.01.2005r.; – akta osobowe powódki R. P.;;

Przed rozpoczęciem pracy u pozwanego, powódka R. P. została zapoznana z oceną ryzyka zawodowego, ukończyła instruktaż ogólny na stanowisku kasjer/sprzedawca, instruktaż stanowiskowy na stanowisku kasjer, a w dniach 23.06.2005r. do 28.06.2005r. ukończyła dodatkowo szkolenie podstawowe w dziedzinie BHP.

Powódka R. P. nie brała udziału w szkoleniu dotyczącym obsługi i korzystania z drabin, przy układaniu towaru na półkach.

Zgodnie z orzeczeniem lekarza medycyny pracy, powódka R. P. wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych była zdolna do wykonywania pracy na stanowisku kasjer/sprzedawca.

dowód: oświadczenie powódki R. P. z dnia 27.01.2005r., karta szkolenia wstępnego w dziedzinie BHP; zaświadczenie o ukończeniu kursu instruktazu ogólnego; zaświadczenie o ukończeniu kursu instruktazu stanowiskowego na stanowisku kasjer; zaświadczenie o ukończeniu kursu BHP; zaświadczenie lekarskie z dnia 26.02.2009r. - akta osobowe powódki R. P.;

zeznania powódki R. P. – protokół rozprawy audio video z dnia 14 stycznia 2019r. 00:07:01-00:10:53 k.459 verte; protokół rozprawy audio video z dnia 21 lutego 2019r. 00:13:25-00:28:49 k.463 verte oraz k. 142;

Zgodnie z umową o pracę zawartą na czas nieokreślony w dniu 23.07.2008r., do obowiązków powódki R. P., zatrudnionej na stanowisku kasjer/sprzedawca należało:

- praca z towarem: transport na terenie marketu, wypakowywanie towaru, układanie na półkach;
- przygotowywanie i umieszczanie prawidłowych oznaczeń cenowych;
- porządkowanie swojego miejsca pracy;
- zapewnienie płynnej obsługi klientów przy kasie;
- niekonfliktowa i przyjazna obsługa klienta;
- prawidłowa i pewna praca z pieniędzmi;
- dawanie przykładu nowym pracownikom, pomoc w ich szkoleniu;
- współpraca w ramach innych zadań wynikających z potrzeb działu;

- stosowanie się do wskazówek przełożonego i wykonywanie innych zadań powierzanych przez przełożonego, związanych z zajmowanym stanowiskiem.

Przełożonym powódki R. P. był kierownik D. Art.Spożywcze/ Kierownik grupy towarowej.

dowód: umowa o pracę z dnia 23.07.2011r. oraz opis stanowiska pracy – akta osobowe powódki R. P.;

opis stanowiska pracy sprzedawca/kasjer - k.12;

W dniu 28.12.2012r. powódka R. P. rozpoczęła pracę w markecie K. w T. na nocnej zmianie o godzinie 22:00, jako pracownik działu drogerii.

Około godziny 5:00 rano (29.12.2012r.), powódka R. P. stojąc na drabinie i wykładając towar na półkach w pewnej chwili straciła równowagę i spadła z drabiny z wysokości około 1,5 m na posadzkę po czym, z uwagi na głośną muzykę doczołgała się o własnych siłach do działu przypraw, a osoby tam pracujące widząc co się stało wezwały kierownika zmiany E. S., a następnie pogotowie ratunkowe, które zabrało powódkę do (...) Centrum (...) w T.

Po przeprowadzeniu niezbędnych badań stwierdzono u powódki R. P. uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej stawu kolanowego prawego i zalecono dalsze leczenie w (...).

dowód: zeznania powódki R. P. – protokół rozprawy audio video z dnia 14 stycznia 2019r. 00:07:01-00:10:53 k.459 verte; protokół rozprawy audio video z dnia 21 lutego 2019r. 00:13:25-00:28:49 k.463 verte oraz k. 142;

zeznania świadka E. S. k. 142 verte- k. 143; świadka A. P. protokół rozprawy audio video z dnia 30.11.2015r. 00:04:06-00:16:48 k. 170 verte- k.171;świadka K. W. protokół rozprawy audio video z dnia 30.11.2015r. 00:17:21-00:27:59 k. 171; świadka B. T. protokół rozprawy audio video z dnia 14.03.2016r. 00:16:33-00:19:32 k. 197;

protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy Nr (...) z dnia 31.12.2012r. oraz wyjaśnienia poszkodowanej k.13-17;

karta pacjenta przebywającego w (...) w (...) w T. k. 19-20;

Z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe i uczucie niestabilności kolana prawego wykonane zostało badanie RM, które wykazało uszkodzenie (...) i MM.

W dniu 03.07.2013r. przeprowadzono operację – szycie łąkotki przyśrodkowej i opracowanie kikutów (...) z zaleceniem chodzenia w stabilizatorze o kulach przez 6-8 tygodni z odciążeniem kończyny operowanej ze wskazaniem rekonstrukcji (...) w trybie planowym, która została przeprowadzona w dniu 12.02.2014r.

dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego na Oddziale O.- Urazowym w okresie od 02.07.2013r. do 04.07.2013r. oraz w okresie od dnia 11.02.2014r. do 14.02.2014r. k.43-44;

historia choroby k.21-31;

Powódka R. P. korzystała z rehabilitacji, w tym i również w ramach ZUS.

Wobec braku poprawy stanu zdrowia, w dniu 24.02.2016r. przeprowadzono u powódki R. P. kolejną artroskopię – usunięcie fałdu błony maziowej, usunięcie szwu MM, wyrównanie powierzchni stawowej.

Do chwili obecnej powódka R. P. kontynuuje zarówno leczenie farmakologiczne jak i rehabilitację oraz uskarża się na bóle kolana prawego po chodzeniu (wchodzeniu po schodach) i po dźwiganiu.

dowód: zeznania powódki R. P. – protokół rozprawy audio video z dnia 14 stycznia 2019r. 00:07:01-00:10:53 k.459 verte; protokół rozprawy audio video z dnia 21 lutego 2019r. 00:13:25-00:28:49 k.463 verte oraz k. 142;

opinia biegłego ortopedy lek.med. J. B. k.347-349;

Przyczyną zaistniałego wypadku przy pracy była wadliwa organizacja pracy i brak nadzoru nad pracą szczególnie niebezpieczną, świadczoną przez powódkę w dniu zdarzenia, a w szczególności:

- wyposażenie przez pozwanego pracodawcę stanowiska pracy powódki w drabiny, na które pracownica zmuszona była wchodzić bokiem do regału i zmuszona była do skręcania tułowia w stronę regału, która to pozycja jest prawem zabroniona, niestabilna, wymuszona i stwarzająca zagrożenie upadkiem z wysokości;

- zaniechania przez osobę kierującą pracownikami sprawowania bezpośredniego nadzoru nad pracą szczególnie niebezpieczną, jaką na moment przed wypadkiem świadczyła powódka, czym pozwany pracodawca naruszył art. 207 § 2 pkt 1 k.p.w zw. z przepisem § 7 ust. 1 punkt 2 lit.a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14.03.2000r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy ręcznych pracach transportowych (Dz. U. 2000r. Nr 26 poz.313 z póź. zmianami) oraz § 108 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 26.09.1997r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. 2003 poz. 169 poz. 1650).

Przyczyną wypadku było również i to, że kierownik (...) nie zorganizowała stanowiska pracy przy obsłudze regału z drabiny, zgodnie z przepisami BHP przez to, że nie sprawowała bezpośredniego nadzoru nad pracą szczególnie niebezpieczną przez co doszło do naruszenia art. 212 pkt 1 k.p.

Ponadto, powódka R. P. została dopuszczona do pracy bez wymaganych badań lekarskich okresowych dopuszczających do pracy na wysokości do 3 m na stanowisku pracy kasjer/sprzedawca.

Nie przestrzeganie przez pracodawcę jak i też kierującego pracownikami (kierownika zmiany nocnej) przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, spowodowało naruszenie m.in. przepisów kodeksu pracy, narażając powódkę na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Pozwany pracodawca nie stworzył i nie zapewnił bezpiecznych i higienicznych warunków pracy na stanowisku pracy powódki w dniu zdarzenia, albowiem nie zapewnił właściwego nadzoru nad wykonywaną pracą, a ponadto dopuścił do pracy powódkę R. P. bez wymaganych badań lekarskich do pracy na wysokości do 3 metrów oraz bez znajomości Instrukcji „Zasady magazynowania i składowania towarów” jak i też do pracy na drabinie, która nie spełniała wymagań w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, przez co naraził powódkę na zagrożenie wypadkowe.

W dniu zdarzenia pozwany pracodawca naruszył przepisy BHP na stanowisku pracy powódki R. P. określone w kodeksie pracy tj. art. 229 k.p. i art. 237⁴ k.p., a ponadto przepisy określone w 108 pkt 1,2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26.09.1997r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. 2003 Nr 169 poz. 1650) oraz załącznika Nr 7 do Regulaminu Pracy – wykaz prac szczególnie niebezpiecznych oraz zasad bhp przy wykonywaniu tych prac w markecie Pion Personalny K. Polska Markety.

Powódka R. P. nie przyczyniła się do zaistniałego wypadku z uwagi to, że:

- nie została zapoznana z Instrukcją „Zasady magazynowania i składowania towarów” i nie posiadała znajomości przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy dotyczących wykonywania przez nią prac m.in. pracy na drabinach;

- została dopuszczona do pracy na nieodpowiedniej drabinie;

- nie posiadała stosownych badań lekarskich (praca na wysokości do 3 m) na wykonywanym stanowisku pracy kasjer/sprzedawca.

dowód: opinia biegłego z zakresu BHP W. Z. k.278-298;

opinia biegłego z zakresu BHP B. K. k. 207-227;

Instrukcja Organizacyjna (O.) Z. magazynowania i składowania towarów k. 96-99;

Załącznik Nr 7 do Regulaminu Pracy - Wykaz prac szczególnie niebezpiecznych oraz zasady BHP przy wykonywaniu tych prac w markecie k.100-123;

Krajowy Podręcznik Organizacyjny - zasady magazynowania i składowania towarów k.92- 95;

Przed zdarzeniem z dnia 29.12.2012r., powódka R. P. nie leczyła się ortopedycznie z powodu dolegliwości kolana prawego jak i też nie przeżyła urazów tegoż kolana.

Z ortopedycznego punktu widzenia, na skutek przedmiotowego wypadku, powódka R. P. doznała urazu kolana prawego z pełnym uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego i uszkodzeniem łątki przyśrodkowej, powodującego długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 15 % zgodnie z poz. 156 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, który to uszczerbek jest adekwatny do doznanych obrażeń kolana prawego i jest związany przyczynowo- skutkowo z przedmiotowym urazem w pracy po upadku z drabiny z wysokości około 1,5 metra.

Znaczne dolegliwości bólowe powódka R. P. odczuwała do czasu artroskopii tj. lipca 2013r. oraz po rekonstrukcji (...) (przez okres ok. 2 tygodni). W chwili obecnej u powódki nie występuje dysfunkcja prawego stawu kolanowego, która w istotny sposób ograniczałaby jej aktywność życiową.

Skutkami trwałymi są natomiast deformacja po zszyciu łątki przyśrodkowej i konieczność pobrania (usunięcia) ścięgien zginaczy użytych do rekonstrukcji (...).

Zastosowane leczenie przywróciło powódce R. P. prawidłową funkcję kolana prawego, a obecny stan chondromalaccji kłykci przyśrodkowych pozwala na normalne funkcjonowanie.

Z tytułu odniesionych obrażeń powódka R. P. poniosła koszty leczenia w postaci zakupu ortezy w kwocie 195 zł i kuli (60 zł), leków w kwocie 130,29 zł (zgodnie z załączoną fakturą) oraz koszt zakupu leków p/ bólowych w wysokości ok. 45 zł miesięcznie przez okres leczenia tj. do końca lutego 2014r.

dowód: opinia biegłego ortopedy lek.med. J. B. k.347-349 i pisemna opinia uzupełniająca k.382-383;

opinia biegłego ortopedy lek.med. R. E. k.444-445 i pisemne opinie uzupełniające k.470 i k.484;

faktura VAT (...)r. z dnia 12.07.2013r. dotycząca zakupu ortezy -k. 47; faktura VAT (...) z dnia 14.02.2014r. k.49;

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 sierpnia 2013r. stały uszczerbek na zdrowiu poniesiony przez powódkę R. P. na skutek wypadku przy pracy został określony zgodnie z odpowiednią tabelą na 15%. W związku z tym Zakład Ubezpieczeń Społecznych, przyznał powódce R. P. jednorazowe odszkodowanie w wysokości 10.560,00 zł (15% x 704,00 zł) .

dowód: decyzja ZUS z dnia 05.09.2013r. – k.37;

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia pozostaje w zasadzie bezsporny pomiędzy stronami.

Podstawę jego ustalenia stanowiły zeznania powódki R. P. jak i też zeznania świadków E. S., B. T., K. W. oraz złożone do akt sprawy akta osobowe powódki R. P. wskazujące na podstawę i czasokres stosunku pracy nawiązanego między stronami, a także na odbyte przez powódkę szkolenia, protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy z udziałem powódki R. P. potwierdzający przebieg zdarzenia z dnia 29.12.2012r., zakwalifikowanego jako wypadek przy pracy, dokumentacja medyczna powódki oraz opinie biegłych z zakresu BHP W. Z. i B. K. i biegłych ortopedów, które to dowody sąd uznał za wiarygodne.

Wysokość doznanego przez powódkę R. P. uszczerbku na zdrowiu Sąd ustalił na podstawie spójnej, logicznej i konsekwentnej opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii lek. med. R. E..

Przy uwzględnieniu treści art. 233 § 1 k.p.c. opinie biegłych sądowych ortopedów lek. med. R. E. i lek.med. J. B. należało ocenić jako fachowe, rzetelne oraz uwzględniające kompletną dokumentację w sprawie. Dlatego też Sąd dokonując ustaleń w niniejszej sprawie oparł się na ustaleniach poczynionych przez w/w biegłych. W sposób dokładny, jasny i wyczerpujący opisali oni bowiem występujące u powódki R. P. schorzenia będące konsekwencją zaistniałego wypadku. W konsekwencji Sąd w całości podzielił opinię biegłych sądowych i przyjął ich ustalenia.

Sąd pominął natomiast opinię biegłego ortopedy lek. med. R. K., albowiem pozostaje ona w sprzeczności z opiniami w/w biegłych ortopedów.

Sąd ponadto oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego z zakresu BHP oraz oględzin miejsca zdarzenia z udziałem powódki uznając, iż przeprowadzenie tych dowodów w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie jest konieczne, a dodatkowo przeprowadzenie tych dowodów mogłoby prowadzić do przewlekłości postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt, iż uraz jakiego doznała powódka R. P. był konsekwencją zdarzenia zakwalifikowanego przez pracodawcę jako wypadek przy pracy. Kwestia sporna sprowadzała się natomiast do zasadności i wysokości wypłaty dochodzonych przez powódkę w niniejszym postępowaniu roszczeń uzupełniających w świetle obowiązujących przepisów prawa.

Celem dochodzonych w takiej postaci roszczeń majątkowych jest wyrównanie szkody i krzywdy, jaką poniósł pracownik w wyniku wypadku przy pracy i która w całości nie została pokryta z ubezpieczenia wypadkowego wypłacanego przez ZUS. Pracownik, który uległ wypadkowi przy pracy i doznał szkody w postaci uszczerbku na zdrowiu lub rozstroju zdrowia, może żądać od swego pracodawcy świadczeń odszkodowawczych na podstawie przepisów kodeksu cywilnego. Zasadnicze znaczenie mają tu przepisy określające zasady odpowiedzialności za czyn niedozwolony (art. 415 i nast. k.c.).

Na dopuszczalność dochodzenia takich roszczeń uzupełniających w stosunku do świadczeń wynikających z ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.) wskazywał wielokrotnie Sąd Najwyższy podnosząc, że dopuszczalne jest dochodzenie przez pracownika od pracodawcy roszczeń uzupełniających z tytułu wypadków przy pracy, opartych na przepisach prawa cywilnego (art. 415, 444 i 445 k.c.). Wynika to z faktu, że w/w ustawa nie zawiera żadnych ograniczeń w możliwości dochodzenia od pracodawcy roszczeń odszkodowawczych, w przypadku gdy szkoda doznana przez pracownika w wyniku wypadku przy pracy nie została w całości pokryta przez ZUS.

W orzecznictwie sądowym podnosi się także, że możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od pracodawcy ma charakter jedynie uzupełniający, a zatem pracownik może skutecznie wystąpić przeciwko pracodawcy dopiero po uzyskaniu świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego wypłacanego przez ZUS. Tak też wskazywał Sąd Najwyższy w wyroku z 29 lipca 1998 r. (sygn. akt II UKN 155/98) stwierdzając jednoznacznie, że cywilnoprawna odpowiedzialność pracodawcy za skutki wypadku przy pracy ma charakter uzupełniający. Pracownik nie może dochodzić odszkodowania i renty na podstawie art. 444 k.c. przed rozpoznaniem jego roszczeń o świadczenia przysługujące na podstawie przepisów ustawy z 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U z 1983 r. Nr 30, poz. 144 z późn.zm.). Teza ta zachowała swoją aktualność także i na gruncie obecnie obowiązującej ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych co oznacza, iż dopiero po rozpoznaniu prawa pracownika do jednorazowego odszkodowania z tytułu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu lub renty wypadkowej na podstawie przepisów w/w ustawy może on dochodzić

od pracodawcy odszkodowania lub renty. Jest to uzasadnione tym, że świadczenia z ustawy wypadkowej są limitowane co do wysokości, zaś odpowiedzialność cywilnoprawna pracodawcy ma charakter jedynie uzupełniającej.

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 04 grudnia 1987r., III PZP 85/86 (opubl. OSNCP 1988 nr 9, poz. 109) wskazać należy, że pracownik, który doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku przy pracy, może z mocy art. 300 k.p. dochodzić od pracodawcy roszczeń odszkodowawczych na podstawie przepisów prawa cywilnego. Dochodzenie odszkodowania lub zadośćuczynienia na podstawie stosowanych odpowiednio przepisów kodeksu cywilnego przed sądem pracy powinno odbywać się z uwzględnieniem określonych w kodeksie cywilnym zasad odpowiedzialności, która może kształtować się bądź na zasadzie ryzyka (art. 435 k.c.), bądź na zasadzie winy (art. 415 k.c.). W przypadku obu wskazanych reżimów, przesłanki odpowiedzialności pracodawcy kształtują się odmiennie, a obowiązek ich precyzyjnego wykazania - co było już podnoszone - zgodnie z art. 6 k.c., spoczywa na stronie wywodzącej z tego tytułu skutki prawne.

Zdaniem Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza, iż pozwany pracodawca (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku, jakiemu uległa powódka R. P. w dniu 29.12.2012r.

Odpowiedzialność ta oparta jest na zasadzie winy, a jej podstawa znajduje się w art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Dla przypisania odpowiedzialności odszkodowawczej konieczne jest łączne spełnienie trzech przesłanek, którymi są: zdarzenie, z którym przepisy łączą odpowiedzialność danego podmiotu, szkoda oraz adekwatny związek przyczynowy między tym zdarzeniem a szkodą.

W ocenie Sądu wszystkie te przesłanki zostały w sprawie spełnione, zatem możliwe jest przypisanie pozwanemu pracodawcy odpowiedzialności za szkodę jakiej doznała powódka R. P. wskutek wypadku przy pracy.

Zauważyć bowiem należy, że zgodnie z art. 207 § 1 k.p. to pracodawca ponosi odpowiedzialność za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładzie pracy. Jest on obowiązany chronić zdrowie i życie pracowników przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki. W szczególności pracodawca jest obowiązany: organizować pracę w sposób zapewniający bezpieczne i higieniczne warunki pracy; zapewniać przestrzeganie w zakładzie pracy przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy (art. 207 § 2 pkt 1 i 2 kp). Zgodnie zaś z art. 207 § 3 kp pracodawca oraz osoba kierująca pracownikami są obowiązani znać, w zakresie niezbędnym do wykonywania ciążących na nich obowiązków, przepisy o ochronie pracy, w tym przepisy oraz zasady bezpieczeństwa i higieny pracy.

Z uwagi na w/w przepis to pozwanemu pracodawcy należy przypisać odpowiedzialność za szereg uchybień, do jakich doszło w trakcie wykonywania pracy przez powódkę R. P. na stanowisku kasjer/sprzedawca, wskutek nieprzestrzegania odpowiednich przepisów oraz zasad bezpieczeństwa.

W przedmiotowej sprawie, pozwany pracodawca – co wynika z opinii biegłego z zakresu BHP naruszył przepisy bezpieczeństwa pracy niewłaściwie organizując miejsce pracy jak i też nie sprawując nienależytego nadzoru nad pracownikiem .

Pracodawca jest obowiązany chronić zdrowie i życie pracowników przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki (art. 237 k.p.). W szczególności pracodawca jest obowiązany:

- 1) organizować pracę w sposób zapewniający bezpieczne i higieniczne warunki pracy,
- 1) zapewniać przestrzeganie w zakładzie pracy przepisów oraz zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, wydawać polecenia usunięcia uchybień w tym zakresie oraz kontrolować wykonanie tych poleceń,

- 2) reagować na potrzeby w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dostosowywać środki podejmowane w celu doskonalenia istniejącego poziomu ochrony zdrowia i życia pracowników, biorąc pod uwagę zmieniające się warunki wykonywania pracy,
- 3) zapewnić rozwój spójnej polityki zapobiegającej wypadkom przy pracy i chorobom zawodowym uwzględniającej zagadnienia techniczne, organizację pracy, warunki pracy, stosunki społeczne oraz wpływ czynników środowiska pracy,
- 4) uwzględniać ochronę zdrowia młodocianych, pracownic w ciąży lub karmiących dziecko piersią oraz pracowników niepełnosprawnych w ramach podejmowanych działań profilaktycznych,
- 5) zapewniać wykonanie nakazów, wystąpień, decyzji i zarządzeń wydawanych przez organy nadzoru nad warunkami pracy,
- 6) zapewniać wykonanie zaleceń społecznego inspektora pracy.

Stosownie zaś do art. 212 k.p. osoba kierująca pracownikami jest obowiązana:

- 1) organizować stanowiska pracy zgodnie z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 1) dbać o sprawność środków ochrony indywidualnej oraz ich stosowanie zgodnie z przeznaczeniem,
- 2) organizować, przygotowywać i prowadzić prace, uwzględniając zabezpieczenie pracowników przed wypadkami przy pracy, chorobami zawodowymi i innymi chorobami związanymi z warunkami środowiska pracy,
- 3) dbać o bezpieczny i higieniczny stan pomieszczeń pracy i wyposażenia technicznego, a także o sprawność środków ochrony zbiorowej i ich stosowanie zgodnie z przeznaczeniem,
- 4) egzekwować przestrzeganie przez pracowników przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 5) zapewniać wykonanie zaleceń lekarza sprawującego opiekę zdrowotną nad pracownikami.

Pozwany pracodawca naruszył w/w obowiązki wynikające z powołanych przepisów, a powódka R. P. nie przyczyniła się do zaistniałego wypadku przy pracy, co potwierdzają wprost w swoich opiniach biegli z zakresu BHP.

Oczywistym dla Sądu pozostaje to, że odpowiedzialność pozwanego pracodawcy na zasadzie winy za skutki wypadku przy pracy uwarunkowana jest wykazaniem przez pracownika w toku procesu, że tego rodzaju działań zaniechano albo dokonano ich niewłaściwie. Konieczne jest zatem stwierdzenie, że w konkretnych okolicznościach faktycznych praca została zorganizowana nieprawidłowo, co w konsekwencji doprowadziło do wypadku, albo że istniejące realne zagrożenia przy jej wykonywaniu nie zostały rozpoznane przez pracodawcę, wobec czego pracownik nie miał o nich żadnej wiedzy, albo zagrożenia faktycznie rozpoznane nie zostały wyeliminowane przez pracodawcę, co naraziło na uszczerbek zdrowie pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 2008 r., II PK 100/08, LEX nr 479323).

W aspekcie przedstawionych uchybień to pozwany jako pracodawca nie wywiązał się w sposób dostateczny z nałożonych na niego obowiązków wynikających z kodeksu pracy (art. 207 § 1, 2, 3) jak i przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 14.03.2000r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy ręcznych pracach transportowych (Dz. U. 2000r. Nr 26 poz.313 z póź. zmianami) oraz § 108 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 26.09.1997r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. 2003 poz. 169 poz. 1650), co było przyczyną wypadku przy pracy, któremu uległa powódka R. P..

W tej sytuacji zasadnym jest przyjęcie winy pozwanego w spowodowaniu wypadku przy pracy powódki, a skoro tak, rozważeniu podlegała druga kwestia – związek przyczynowy między wypadkiem przy pracy a szkodą po stronie pracownika.

W przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia powstaje tzw. szkoda na osobie, która obejmuje uszczerbki wynikające z tych zdarzeń. Uszczerbki te mogą przybrać postać zarówno szkody majątkowej (szkody), jak i niemajątkowej (krzywdy).

Szkoda na osobie obejmuje uszczerbki wynikające z uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia, pozbawienia życia oraz naruszenia innych dóbr osobistych człowieka. Uszczerbki te mogą przybrać postać szkody majątkowej, jak i niemajątkowej (krzywdy). Zakres naprawienia szkody na osobie wyznaczają przepisy art. 444 k.c. i 445 § 1 k.c.

Stosownie do treści art. 445 §1 k.c. sąd może w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą żądania z art. 445 § 1 k.c. jest doznana krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi pokrzywdzonego, wynikająca z naruszenia dóbr osobistych wskazanych w tym przepisie (vide: wyrok SN z dnia 4 lipca 1969 r ; I PR 178/69, OSN 1970, Nr 4, poz.71).

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c., zadośćuczynienie winno być „odpowiednie”. Z istoty tego unormowania i natury krzywdy, suma przyznana tytułem zadośćuczynienia musi siłą rzeczy być przybliżonym ekwiwalentem doznanego cierpienia psychicznego i fizycznego. Pojęcie krzywdy mieści wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w sferze cierpienia fizycznego jak i psychicznego. W konkretnych sytuacjach musi to prowadzić do uogólnień wyrażających zakres doznanego przez poszkodowanego uszczerbku niemajątkowego. Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na życiu osobistym i społecznym (vide: wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r (...) 681/88 OSNP 2000 Nr.16 poz. 626).

Wysokość doznanego przez powódkę R. P. długotrwałego uszczerbku na zdrowiu Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego ortopedy lek. med. R. E., który to biegły ustalając wysokość tegoż uszczerbku posiłkował się w tym zakresie rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (Dz. U. Nr 234, poz. 1974) w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustaleniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, celem wyliczenia stopnia uszczerbku na zdrowiu.

W przedmiotowej sprawie, na skutek wypadku przy pracy powódka R. P. zgodnie z opinią biegłego ortopedy R. E. doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 15 %. Zdaniem Sądu w/w biegły w sposób jasny, klarowny i logiczny przedstawili metodę ustalenia długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powódki.

Biorąc pod uwagę rozmiar, charakter i stopień cierpienia powódki na skutek wypadku jak i też orzeczonej łącznej 15 % długotrwałej uszczerbku na zdrowiu Sąd uznał, iż stosowną dla niej kwotą zadośćuczynienia jest kwota 36.000,00 złotych. Jest ona umiarkowana, utrzymana w rozsądnych granicach i odpowiada aktualnym warunkom, zwłaszcza jeśli chodzi o zadośćuczynienia zasądzone w podobnych przypadkach.

Uwzględniając dodatkowo okoliczność otrzymania przez powódkę R. P. z tytułu przedmiotowego wypadku z ZUS jednorazowego odszkodowania w wysokości 10.560,00 złotych Sąd uznał, że odpowiednią dla powódki R. P. sumą zadośćuczynienia za doznaną krzywdę tytułem uzupełniających roszczeń wypadkowych jest kwota 25.000,00 złotych i taką też kwotę zasądził na rzecz powoda na podstawie art. 445 k.c.

Sąd orzekając zadośćuczynienie wziął pod uwagę długość okresu cierpienia fizycznego i psychicznego, jakich doznawał powódka oraz rokowania na przyszłość. Sąd uwzględnił również, iż uzyskana przez powódkę kwota jednorazowego odszkodowania z ZUS nie była znaczna, a zatem zrekompensowanie jej zadośćuczynieniem było jak najbardziej zasadne.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 482 k.c.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w punkcie 1a wyroku, oddalając wniesione powództwo w pozostałym zakresie jako nieuzasadnione.

Podstawę prawną zasadzonych odsetek ustawowych, o których mowa w punkcie 1a wyroku stanowił przepis art. 481 §1 i §2 k.p.c. w zw. z art. 300 k.p. z tym, że od dnia 28 maja 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 r. Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty w wysokości określonej na podstawie poprzedniego brzmienia kodeksu cywilnego z uwagi na treść art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.) stanowiącego, że do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, a od dnia 01 stycznia 2016r. odsetki ustawowe za opóźnienie.

Odnośnie dochodzonego odszkodowania z tytułu kosztów leczenia sąd zważył, iż warunkiem uwzględnienia tego roszczenia jest wykazanie faktu wcześniejszego poniesienia tych wydatków na zwiększone potrzeby. Odszkodowanie dochodzone w oparciu o art. 444 §1 k.c. może dotyczyć wyłącznie kosztów już poniesionych, które powodują powstanie w majątku poszkodowanego określonego uszczerbku. Ciężar dowodu w tym zakresie, zgodnie z regułą określoną w art. 6 k.c., spoczywa na powodzie.

Mając na uwadze sporządzoną w sprawie opinię biegłego ortopedy z treści której wynika, iż z tytułu odniesionych obrażeń powódka R. P. poniosła koszty leczenia w postaci zakupu ortezy w kwocie 195 zł i kuli (60 zł), leków w wysokości 130,29 zł (zgodnie z załączoną fakturą) oraz koszt zakupu leków p/ bólowych w wysokości ok. 45 zł miesięcznie przez okres leczenia tj. do końca lutego 2014r., Sąd na podstawie art. 444 §1 k.c. w zw. z art. 321 §1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1b wyroku.

Powództwo w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 22 stycznia 2009r., oparte na treści art. 189 k.p.c., nie zasługuje na uwzględnienie. Przedmiotem ustalenia w drodze powództwa przewidzianego w art. 189 k.p.c. mogą być prawa i stosunki prawne, dla ustalenia których właściwa jest droga procesu cywilnego. Przesłanką merytoryczną powództwa o ustalenie jest interes prawny, rozumiany jako potrzeba ochrony sfery prawnej powoda, którą może uzyskać przez samo ustalenie stosunku prawnego lub prawa. Interes prawny powódki w sprawie niniejszej w żądaniu ustalenia pozytywnego, wyraża się w zapobieżeniu niekorzystnym dla niej skutkom związanym z upływem terminu przedawnienia.

W obowiązującym stanie prawnym, skutek wprowadzenia art. 442¹ k.c., wykorzystanie powództwa z art. 189 k.p.c. jest, zdaniem Sądu, zbędne dla ochrony interesów poszkodowanej. Dopóki bowiem szkoda przyszła nie wystąpi, nie rozpoczyna się bieg przedawnienia roszczeń. Obecnie wyeliminowane zostało niebezpieczeństwo upływu terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie wcześniej niż szkoda ta się ujawniła. Wprowadzenie bowiem uregulowania, że bieg terminu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody na osobie rozpoczyna się z chwilą dowiedzenia się przez poszkodowanego o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia oznacza, że nie został w żaden sposób ograniczony czas, w jakim może ujawnić się szkoda na osobie prowadząc do powstania (zaktualizowania się) odpowiedzialności pozwanego za skutki danego zdarzenia. Drugi, czy kolejny proces odszkodowawczy może toczyć się nawet po dziesiątkach lat od wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę. Niezależnie od powyższych rozważań dotyczących braku interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie, na dzień wyrokowania powództwo to jest nieudowodnione.

Z tych też względów, wniesione w tym zakresie powództwo sąd oddalił.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu, o których mowa w punkcie 3 wyroku stanowił natomiast przepis art. 100 k.p.c., który przewiduje zasadę stosunkowego rozłożenia kosztów. Polega ona na rozłożeniu kosztów między stronami odpowiednio do wysokości, w jakiej zostały poniesione oraz stosownie do wyniku sprawy tj. stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań.

Z porównania łącznej kwoty dochodzonej przez powódkę R. P., w niniejszej sprawie (30.445,28 zł) z kwotą zasądzoną (25.445,28 zł) wynika, iż powódka wygrała sprawę w 84%. Łącznie koszty postępowania w sprawie wyniosły 5.200,00 zł, a złożyły się na nie:

- po stronie powódki: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800,00 zł, którego wysokość została ustalona zgodnie z § zgodnie z treścią § 12 ust.1 pkt 2 w zw. z § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1348 z późniejszymi zmianami).

- po stronie pozwanego: opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800,00 złotych ustalone zgodnie z przepisem § 11 ust.1 pkt 2 w zw. z § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz.1349 z późn. zmianami) oraz uiszczono zaliczki w łącznej kwocie 1.600,00 zł.

Ponieważ powódka R. P. poniosła koszty w kwocie 1.800,00 zł, a powinna je ponieść w kwocie 832,00 zł (16% x 5.200,00 zł), to zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. pozwany pracodawca powinien jej zwrócić kwotę 968,00 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu (1.800,00 zł – 832,00 złotych).

Mając na uwadze zasadę stosunkowego rozłożenia kosztów oraz przepis art. ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2018 poz. 300) Sąd orzekł jak w punkcie 4 wyroku, nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. od pozwanego pracodawcy kwotę 3.616,00 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków od uwzględnionej części powództwa.

W punkcie 5 wyroku, Sąd pozostałe nieuiszczone koszty sądowe od oddalonej części powództwa przejął na rachunek Skarbu Państwa, gdyż powódka R. P. jako pracownik była zwolniony od obowiązku ich poniesienia, z mocy art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 300), a w myśl art. 97 zd. 2 w/w ustawy Sąd pracy w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji rozstrzyga o tych wydatkach stosując odpowiednio przepisy art. 113 z tym, że obciążenie pracownika tymi wydatkami może nastąpić w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia punktu 6 wyroku stanowił przepis art. 477² § 1 k.p.c. zgodnie, z którym sąd zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.